

Váradí Péter

MONOLÓG N. N. RÖGZÍTŐJÉN

A közhelyek laboratóriumában várják, hátha minden szavuk arannyá válik.
Én közben nem látok semmit, csak az ízek csengettyűit.
Van egy lakásom egy elöntött városban, 482 méterrel a víz alatt.
Egy énekes madár újra és újra az ablaktáblának repül, éveken át.
Még két perc az Átváltozás nevű bevásárlóközpont nyitásaig.
A költők azok, akik nem hisznek a mágiában, csak a szerencsében.
Szerette volna megkérdezni: „ha nem beszélünk, még barátok vagyunk?”
Minden sarkon elszabadult imádkozógépek tátognak hangtalanul.
Ablakunk alatt egy szabadságra vágyó folyó zörgeti a Lánchidat.
Lepillantok a kezemre; a tenyerem visszanéz, mint egy idegen arc.
Feszélyeztet, hogy a meetingen egy szemüveges nő járkal mögöttem föl-alá.
Légy úr eközben meg-megzizzenő magányban tapogatja a kockacukor felszínét.
Légy úr néha „lelkecském”-nek szólít, és olyankor keserűen elmosolyodunk.
A tévében a Miniszterelnök egy magányos nemzet küzdelméről szónokol.
Otthon ebédeltem, anyám saját véleménye szerint sem jó szakács.
Nincs olyan egyenlet, ami bennünket összekötne. Viszonyunk a science-fiction.
Egy ponton túl mindez álom – azt a pontot keresem.

✱

„Az ártatlanság vélelmét – mondta a püspök – ki kell érdemelni.”
A káosz peremén egyensúlyozunk az utolsó, bibliai gyülekező helyszíné felé.
„Krisztus feltámadott, halleluja. Ugyanott Wartburg van eladó.”
Évés közben láttam, hogy az évek óta álló ingaóra lassan meglendült.
Belül egy kisgyerek bonyolult áttétekkel vezérli a mechanikát, tükrök mögé bújva.
„Lelkecském”, itt minden energia; erőd annyi, amennyire hiszek benned; erőd hatalmas.
Amikor apám meghalt, mindössze kiderült, hogy már mindig is halott volt.
„De hol jársz itt – kérdezte később –, ahol a madár se jár?”
Egy nyitott ablakból visszafojtott kiáltozás hallatszik, ritmusa a metronómé.
Közben tudósok megoldottak egy 300 éves filozófiai kérdést.

Egy kiábrándult, szörnyűséges növény előtt állok.

Abban a könyvben – legyintett az eladó – több az üres hely, mint a betű.

Anyám szerint jobb félni, mint megijedni. És ő egész életében félt.

„Nem igaz, hogy nem szopsz le – hallatszík odalentről. – Pedig ma van a születésnapom.”

Két néger sakkozik ebben a szobában. A sakktábla egy tigris hátán áll.

„Ugye most is pontosan ugyanúgy szeretsz, mint régen?”

A forradalom felfalja gyermekeit, de inkább a gyengébbekkel kezdi.

Már egy hete, hogy lassul a madarak röpte és a szél fújta műanyag pohár pörgése.

„Önök a mi reménységeink” – mondta az iskolaigazgató elérzékenyülten.

*

Légy úr a magány órájának másodpercmutatója, lép, tapogat, lép, tapogat, kitt, katt...

A Történelemhez címzett kocsmában zajlik a leszámolás.

A valóság vízcseppként gördül le egy neolitikum kori isten ujján.

Mit keresett reggel az ablakpárkányunkon egy sáros kéznyom?

Az óra számlapja rendre: egy év, tízezer év, millió év, ∞

„A saját kis életem hivatalnoka leszek” – üzenté a földön kívüli életforma.

Feleségemnek azt mondtam, „Szeretlek”, és észrevettem, hogy komolyan gondoltam.

Mi vagyunk az első páratlan szám, amelyik két páratlan összege.

Óriási, meztelen hasú illuzionista szorítja magához a várost.

„Apa, reggel a csillagok elolvadnak?” – kérdezi a kisfiam hazafelé.

A mélyben új megállókat ácsolnak, nevük groteszk és egzotikus hangzású:

Drávapiskin, Hajdúhadház, Gyöngyöspata, Magyarbánhegyes, Olaszliszka.

Ön szerint, kedves Péter, milyen földben verhet gyökeret a filozófia fája?

Nagyapád nagyon furcsán viselkedik. Észrevettem este, hogy imádkozott.

A Moszkva téren ma is szótlanul nyüzsögtek az emberek, mint a muslicák.

Egy üres szobában csörgő telefon. Felvegyem? Felveszed. Süket.

Küklopsz a barlang szájában állva egyesével megtapogatja bárányait.